

5/2016

XB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

K. J. Parkerová

Bezpečný úkryt

Sam J. Miller

Trhlina

Ian McDonald

Botanica Veneris

ČESKÉ POVÍDKY

Josef Pecinovský

Řím v plamenech

Martin Sokol

Všechny důvody
pro strach ze tmy

PUBLICISTIKA

Marek Dobeš

Terry Rawlings – Blade Runner

Jason Sanford

Deadpool a konec přesvědčení,
že žánrové příběhy
jsou jen pro děcka

Roman Bilek

Severní vítr je krutý...
i ve fantastice!

Cena: 95 Kč – 4, eura

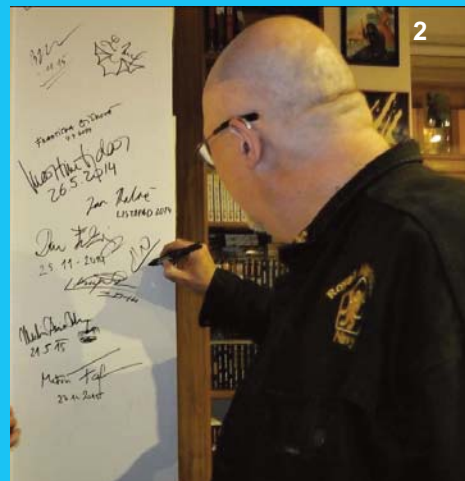

9 771804 660004

0.5

Michael Swanwick
Ohnivá róba

JANU KOTOUČOVI KŘTIL NOVOU KNIHU DAVID WEBER

1. Na počátku pohovořili Jan Kotouč a nakladatel Robert Pilch (David Weber se „ztratil“ kdesi v pražském ruchu a přijel o půl hodiny později.)
2. David Weber se zvěčňuje na zdi knihkupectví Fantasya 3. Opatrně, jen opatrně, knihy i šampusu je škoda. 4 a 5. Návštěvníci se dobře bavili 6. Kromě knihy se David Weber rozhodl pokřtít i Honzu Kotouče 7. Ani kapka nazmar 8. David Weber, Lucie Lukačovičová, Vláda Kejval a Vlado Ríša (odleva) 9. Nastoupilo „znehodnocování“ knih 10 Šéfredaktor XB-1 Vlado Ríša v plné práci

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Michael Swanwick: Ohnivá róba	3
K. J. Parkerová: Bezpečný úkryt	8
Sam J. Miller: Trhlina	15
Ian McDonald: Botanica Veneris: Třináct vystřihovánek Idy...	20

Domácí SF

Josef Pecinovský: Řím v plamenech	33
Martin Sokol: Všechny důvody pro strach ze tmy	49

Publicistika

<i>rozhovor</i> Marek Dobeš: Terry Rawlings – Blade Runner	60
Jason Sanford: Deadpool a konec přesvědčení...	63
Roman Bílek: Severní vítr je krutý... i ve fantastice!	64

Fantastická věda

Záhada černého Merkuru objasněna; Chytré oblečení; Videohry dětem svědčí; Umělý hmat; Rozklad vody dvakrát účinnější; Budou plasty hnit?	62
---	----

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Pátá vlna; Terminus; Bohové Egypta; Čarodějnice; Batman vs. Superman: Úsvit spravedlnosti; Husí kůže; Viktor Frankenstein; <i>Klapka!</i>	68
---	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> Andrés Neuman Galán: Cestovatel stoletím; Neal Schusterman: Bez šance; Sabaa Tahirová: Jiskra v popelu; Roman Turčany: Khaal vzdorující; Brian McClellan: Příslib krve; Steve Cockayne: Tuláci a ostrované; Tommy Wallach: Všichni jsme hleděli vzhůru; Robert Sine: Odlesky v mramoru; <i>Thor: Příběhy z Asgardu;</i> <i>Nové knihy</i>	74
--	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša
risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran
jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust
sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 4. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Marianna Alferova

Soumrak knih

Na to, že jedouce metrem nebo tramvají valná většina cestujících třímá v ruce mobil, jsem si už tak nějak zvykl. Nicméně, hlavně po ránu je v dopravních prostředcích také hodně lidí s novinami v ruce, hlavně s těmi, co jsou zadarmo.

Během dne se však objevuje hodně čtenářů, nejspíš knih.

Proč nejspíš?

Málokdo už s sebou dnes vládčí papírovou knihu. Naštěstí ne že by tací nebyli, ale daleko větší podíl je těch, co mají v rukách čtečky nebo cosi louskají v mobilech. V mém věku jim trochu závidím. Mé stařecké oči luští titěrná písmenka v mobilu už jen velmi nesnadno.

Dlouho jsem se čtečce bránil. Miluji knihy, které lze vzít do ruky, když jsou nové voní papírem, v případě nutnosti je možné využít je jako zbraň (například takové sbírky povídek jako Legendy: Draci, Legendy: Prokleté knihovny nebo Excelsior, gentlemani), nebo u těch horších jako podložku pod monitor. (Sám tam mám tři.) Knihy mají tu nevýhodu, že zabírají místo, které by zvláště ženy vládnoucí domácnostmi dokázaly využít daleko účelněji, že? Ostatně u mě doma jsou knihy kam oko padne a je nutné z nich neustále utírat prach. Halt žena tu nevládne, tak si užívám. Stejně jako kdysi do internetu byl jsem do čtečky uvtán bez možnosti jakéhokoli odporu. Prostě mi ji pan majitel koupil a předal.

Jsem v podstatě technický typ, dlouholetou práci ve výzkumu jsem se naučil neopovrhovat novinami, i když se jim vědomí i podvědomí brání. Většina knih se nyní dá sehnat v elektronické podobě. Do čtečky se jich vejde, jak říkáme my Slováci žijící v Čechách, „neúrekom“, tedy strašně moc. Nemusím tedy s sebou tahat knihu, kterou je nutné předem dát do nějakého obalu, abych ji nepoškodil... (při jídlu, v dopravním prostředku a na jiných ke čtení vhodných místech) Písmenka se dají zvětšit tak, že i moje unavené oči s nimi nemají problém. V posteli mě nebolí tak rychle ruka, jako když musím držet, leže na boku, kilovou „cihlu“ ve tvaru knihy. Čtečka se, kupodivu (když má tuto funkci a ta moje ji má), dá, díky podsvícení displeje, využít i jako baterka. Pokud odjíždím na nějaký veteránský turnaj v basketbalu (což se občas děje), nemusím s sebou táhnout jednu tašku navíc se čtivem.

Prostě a jednoduše čtečka je poklad.

Jenže se musím přiznat, že když to jen trochu jde, raději mám v ruce papírovou knihu. A to nemluvě o tom, že když vyjde moje vlastní knížka, tak je rozdíl mezi elektronickou a papírovou verzí jako „nebe a dudy“, jak říkával můj tatínek.

Vlado Ríša

Křtiny

Na Starconu v Praze (2. 4.) proběhl krátký křest páté knihy edice Kroniky karminových kamenů za účasti Františky Vrbenské, (autorka publicistické části), Vlada Ríši (autora Bruncvíka a nager) a Vládi Kejvala (využit na obálce) či Františka Novotného.

Další křest proběhne na Světě knihy 14. 5. od 12,00 hodin.

ŽIARSKY GEEKFEST

Všichni příznivci literární fantastiky jsou srdečně zváni na Žiarsky Geekfest, jenž se bude konat ve dnech 25. až 26. června v Městském kulturním centru v Žiaru nad Hronom. Festival je zaměřen na posílení povědomí o současné popkultuře a prezentaci zajímavostí a novinek z oblasti vědecké fantastiky, fantasy, hororu, her a japonské kultury. Prostřednictvím odborných prezentací, přednášek, workshopů a autorských čtení se vám pořadatelé snaží zajímavou vzdělávací formou nabídnout přitažlivý způsob trávení volného času, nemluvě o možnosti setkávání s lidmi podobných zájmů. Více informací najdete na webu <http://www.ziarskygeekfest.sk/>.

Ostracon

6.5.2016 – 8.5.2016

Plánované aktivity na Ostraconu jsou:

- turnaj v Dračím doupěti (1.6)
- hraní dalších RPG her (Star Wars Edge of the Empire Role-playing Game, Dračí doupě 2, příběh v DrD 1,6 z produkce Kláry a Simči)
- turnaj v lukostřelbě
- šermířská aréna
- přednášky
- komorní larp
- hraní deskových her (Dorn, Talisman, ...)

Oldřich Volek SVČ Ostrava-Zábřeh, p.o.; Gurtjevova 8, 700 30; 596 768 565; 722 129 475
oldrich.volek@svczabreh.cz
Více zde: <http://ostracon.webnode.cz/ostracon-2016/>

Dmitrij Gluchovskij v Praze

Na pražský knižní veletrh Svět knihy přijede jako host známý ruský spisovatel Dmitrij Gluchovskij (u nás z neznámého důvodu uváděný jako Glukhovskij). Proslavil se knihou Metro 2033, kterou napsal v osmnácti letech a vystavil ji na své internetové stránce ke čtení zdarma. Po fenomenálním úspěchu byla o dva roky později (2005) vydána i knižně. Podle jeho knih byly vytvořeny velice úspěšné počítačové hry. Gluchovskij žije v Moskvě a je novinář.

Na veletrhu Svět knihy představí svou nejnovější knihu

Metro 2035, která završuje vcelou trilogii. Vystupovat bude hlavně v pátek 13. 5.

Ohnivá róba

(THE FIRE GOWN)

Mongolský čaroděj zrovna vtrhl do Polska, když sir Tobias Gracchus Willoughby-Quirke přijel do Buckinghamského paláce s přidělcem a jeho vlkem v patách. Do královského sídla vstoupil neobvykle svižným krokem a čekal ho tam pohled na sloužící, kteří pobíhali sem a tam ve stavu velmi blízkém panice. Vyměnil si s přidělcem významný pohled. Že by je snad zprávy, jež přinášeli, předstihly?

V tom okamžiku nejistoty zvolal lord komoří, hubený muž s nosem jako havraní zobák: „Tobias! Díky nebesům, že jste tu.“ Hrabě z Beckfordu chytil sira Tobyho za paži, naklonil se k němu a zašeptal: „Královna Titanie zemřela.“ Po kratičké odmlce, během níž měl sir Toby tu novinu vstřebat, pokračoval: „Údajně spontánní samovznícení. V její ložnici, ani ne před hodinou. Nejsem kouzelník, ale připadá mi to zpropadeně podezřelé. Tohle je ovšem vaše parketa, takže spoléhám na to, že věc objasníte. Zjistěte, co se doopravdy stalo, a jednou pro vždy to vyřešte.“

Vzhledem k načasování nemohla být královnina smrt čistě náhodná. Sir Toby však řekl jen: „Za normálních okolností bych se do toho bezodkladně pustil, ale můj dnešní úkol je natolik naléhavé povahy, že s ním nesmím otálet ani kvůli takové tragédii. Musím ihned hovořit s králem.“

„Ano, ano, nepochybuji o tom, že se jedná o životně důležitou záležitost. Ale pokud vás král Oberon nebude ochoten přijmout – co pak? Nebožák je z toho šoku a zármutku prakticky v kómatu a jeho stav se dozajista nezlepší, dokud se nevyjasní příčiny smrti královny Titanie.“

Obvykle bezvýraznou a přívětivou tvář sira Tobyho zkřivila nešťastná grimasa. „Tak mě tedy okamžitě zaveďte do královniných komnat.“

Vojáci, kteří stáli na stráž před dveřmi do královniných komnat, se při jejich příchodu rozestoupili. Uvnitř uviděl sir Toby na zemi dokonalý černý kruh v místech, kde orientální koberec shodl na popel. Totožné kolo, byt s měkkými okraji, vytvořily saze na stropě. Ve vzduchu se vznášel zápach ohořelého lidského masa.

Královna musela vzplát jako pochodeň.

Sir Toby se rozhlédl. Až na to černé kolo uprostřed bylo všude perfektně čisto a uklizeno. Dokonce i koberec zářil tam, kde ho nezničily plameny. „Kde je tělo?“

„Odnесли ho do kaple,“ hlásil lord Beckford.

„Cože? Tohle je místo činu! Který pitomec...?“

Lord komoří věnoval siru Tobymu pohled, jaký si obvykle nechával pro břídivy a úhlavní politické nepřátele. „Rozkázal to samozřejmě sám král Oberon. A my, pochopitelně, samozřejmě pouze ihned uposlechli. Se zuhelnatělými ostatky své manželky se zamkl v kapli a vydal příkaz, že si za žádnou cenu nepřeje být rušen.“

Sir Toby se ušklíbl a zatahal se za kůži na kořeni nosu. Potom požádal: „Rittere? Povězte mi, čeho jste si všiml.“

* * *

Franz-Karl Ritter, bývalý příslušník Vlkodlačího sboru, jež stále doprovázel vlk Freki, se rozhlížel po královnině ložnici se zájmem pochopitelným u mladého muže, jenž ví, že podobnou

místnost už nejspíš v životě neuvidí. „Zdá se, že tu nejsou žádné skříně,“ poznamenal.

„Šaty královně přináší její garderobiérka. Proto nepotřebuje žádné skříně,“ vysvětlil s lehkou výčitkou v hlase šedovlasý sluha, který do té doby doprovázel lorda komořího stejně tiše a nenápadně, jako Ritter sira Tobyho.

Ritter se otočil na patě. „Královna má garderobiérku? Tak to musela být u toho, když došlo k *Feuerbrunst*, k tomu... zatracení! Jak se to řekne? Ke...“

„Ke vzplanutí,“ doplnil sir Toby. „Máte pravdu, musíme ji vyslechnout. Pane Vestey, pošlete prosím ihned pro lady Anne.“

„Ale...“

„Hned, pane Vestey.“

Ritter mezitím vklouzl do Frekiho mysli a poslal zvíře na obchůzku po perimetru komnaty. Jeho smyslové centrum zaplnil přívál vlčích pachových vjemů. Všem dominoval zápach smrti, jak jinak, ale byly tam i další pachy: parfémy, *poudre de riz*, po růžích vonící chemikálie na čištění koberců, ložní prádlo se slabým závanem královnina pachu (což bylo něco tak běžného, že jej Ritter bez obtíží ignoroval), saténové pokrývky, irská krajka a tu a tam kousíček sazí, který odlétl z královnina hořícího těla. A k tomu... „Pomozte mi odstrčit postel od zdi,“ požádal Ritter.

Sir Toby a lord Beckford bez reptání uposlechli. S hekáním společnými silami posunuli masivní kus nábytku do místnosti.

Ritter vytáhl z kapsy bílé rukavičky a navlékl si je. Potom se sehnul k zemi a zvedl maličký ohořelý kousek červené látky. „Ha! Tady máme zbraň – samotné šaty. Látka je utkaná z nití vyrobených ze salamandří srsti.“

„Salamandr? Myslíte ohnivého ducha? Jste si tím jistý?“

„Kdybyste měl čich jako vlk, nepochyboval byste. Tomu pachu se nic ani vzdáleně nepodobá.“ Ritter vylovil z kapsy čtveřec papíru a začal ho skládat do obálky, aby do ní uložil zbytek látky. „Teď jen kdybychom věděli, co šaty zažehlo. Jakmile vzplanou, lidské tělo se v nich samozřejmě v mžiku usmaží. Nezbytný tuk v ženském těle tvoří mezi osmi a dvanácti procenty tělesné hmotnosti, což je dost na to, aby...“ Ve dveřích se objevila žena a Ritter se stáhl z Frekiho mysli.

„Pane? Poslal jste pro mě?“ Žena, která vešla do komnaty v doprovodu zasmušilého pana Vesteyho, se vyznačovala spíše aristokratickými než krásnými rysy. Obě ruce měla čerstvě obvázané.

Sir Toby byl najednou samá pozornost a shovívavost. „Má drahá lady Anne! Musel to pro vás být strašný zážitek. Vaše nebohé ruce! Doufám, že povolali kouzelníka z Chirurgické koleje, aby je očaroval hojivým kouzlem.“

„Ach ano, byl jemný a také velmi zdvořilý. Říkal, že...“

„Popálila jste si ruce při tom incidentu?“ zeptal se Ritter.

Na tvář lady Anne se vrátil sklíčený výraz. „Právě jsem zapínala poslední knoflík na nových šatech Jejího Veličenstva, když... vtom... mi pod rukama vyskočily plameny.“

„Pššš, pššš, má drahá. Jen klidně plačte.“ Sir Toby vzal ženu do náruče; v jeho objetí se téměř ztrácela. Plakala mu na prsou. „Máte za sebou ořesný zážitek, ale nemějte obavy, ničemově, kteří to spáchali, budou dopadeni a potrestáni. Přisahám vám, že vaše paní bude pomstěna.“

„Ty šaty,“ ozval se znovu Ritter. „Královna Titanie si je oblékla poprvé?“

Odněkud z hlubin objetí sira Tobyho se ozvalo vzlyknutí. „Ano.“

„Odkud byly?“

„Ušili je u Knopfmana a Rosenberga, pokud vím.“

„Na královninu objednávku?“

„To nevím.“

„Byl to dárek? Třeba od nějakého cizího vyslance?“

„Nevím.“

„Kdo je přinesl do paláce?“

„Gregory Pinski.“ Lady Anne zvedla hlavu a nepatrně se pousmála. „Pracuje u Knopfmana a Rosenberga. Obvykle neznám jména poslíčků, ale Gregory zná spousty drbů a nádherně flirtuje. Ve vši nevinnosti, abyste rozuměli, ale je nadmíru zábavný.“

„Když ten Pinski přinesl šaty, nezmínila jste se mu náhodou při všem tom klevetění a flirtování, že si královna Titanie chce nové šaty obléci právě dnes?“

„Já... Já už nevím. Je to možné.“

„Zamyslete se pořádně! Tak řekla...?“

„Pane Vestey!“ prohlásil sir Toby nahlas. „Byl byste tak laskav a doprovodil lady Anne zpět do její komnaty? Má za sebou náročný den a nepřekvapilo by mě, kdyby jí lékař chtěl předepsat sedativa.“ Když dáma vyšla z místnosti, otočil se k Ritterovi a zvolal: „Můj drahý mladý tupče! V životě jsem snad neviděl nikoho jiného jednat s ženami tak zpropadeně neurvale.“

„Mám výsledky,“ bránil se Ritter. „To je přece podstatné.“

„Zatím žádné výsledky nemáte,“ připomněl mu sir Toby. Pak se otočil k lordu Beckfordovi. „A teď, ať si to přeje, nebo ne, musím mluvit s králem. Válka, která se tak dlouho vznášela ve vzduchu, konečně vypukla a Jeho Veličenstvo král musí začít chystat nejdůležitější projev, jaký kdy v Parlamentu přednesl.“

„Kaple je zamčená, střezaná a král se odmítá s kýmkoliv bavit.“

„Musím vám připomínat, že jsem kouzelník? Ať tak, nebo tak, Oberon mě přijme. Vyšetřování prozatím ponechám v rukách...“ sir Toby zpražil Rittera pohledem, „... mého tak schopného pobočníka.“

S vlkem v patách pospíchal Ritter Londýnem a cestou narážel na shluky lidí zabraných do vzrušené debaty. Z útržků jejich hovorů pochopil, že už se rozkřiklo, že král co nevidět vyhlásí válku. Věděl, že sir Toby si přeje, aby onu záležitost co nejrychleji uzavřel a mohl se věnovat důležitějším věcem, než je smrt jediné ženy, byť se zrovna jedná o královnu.

Ritter se však domníval, že v tomto ohledu se jeho pán mylí. Ano, Mongolský čaroděj tohle zvěrstvo zcela jistě zosnoval proto, aby v čase nouze britský lid ochromil zármutkem a nerozhodným králem. Každopádně už se stalo a nyní přicházely v úvahu jen dvě možnosti – buď se siru Tobymu podaří Oberona VII. přesvědčováním nebo výhrůžkami přimět, aby udělal, co je třeba, nebo nepochodí, a v tom případě bude třeba najít cestu z bezvhládí. Z tohoto pohledu tedy zatčení samotného pachatele ničemu příliš nepomůže. Ovšem pachatel či pachatelé zůstávali na svobodě a mohli napáchat další škody a sabotáže, aby zmařili britské válečné úsilí. Kdo mohl tušit,

jaké zdroje měli k dispozici? Mongolský čaroděj byl proslulý rafinovaností a důvtipem. Navíc byl také důsledný a tuto záležitost zjevně naplánoval dlouho dopředu.

Zahnul ze Savile Row do postranní uličky a zaklepal na dveře dámského krejčovství. Nedočkal se žádné odpovědi. Místo aby se pokusil vylomit zámek, zaskočil do vedlejšího krejčovského krámu a trochu se poptal. V malých specializovaných komunitách obvykle věděl jeden řemeslník o druhém hodně.

A tak, když o několik hodin později přišla ulicí štíhlá, tmavovlasá žena s těžkým balíkem v ruce, zjevně s překvapením zjistila, že je obchod zavřený, a odemkla si, Ritter na ni čekal. Vystoupil z podloubí a zeptal se: „Jste Židovka Shulamith Rosenbergová?“

Žena si ho prohlížela jako obzvlášť odporného hada. „Kdo se ptá?“

„Jmenuji se Franz-Karl Ritter, jsem přidělen k výzvědné službě vaší vlády a víc vědět nepotřebujete. Můžeme v tomto rozhovoru pokračovat uvnitř?“

Slečna Rosenbergová vešla do obchodu. Ritter s Frekim ji následovali.

Dáma si odložila balík a zažehla dvě olejové lampy, které ozářily skromný krejčovský krámeček, jenž vypadal jako ztělesnění úctyhodnosti. „Mluvte,“ zavrčela.

„Před nedávnem vaše firma doručila róbu Jejímu Veličenstvu královně Titanii. Nesnažte se to popřít.“

„Není co popírat. Knopfman a Rosenberg šijí pro královnu. Tento fakt máme napsaný na vývěsním štítu u dveří.“

„Po Knopfmanově smrti se váš otec stal hlavním krejčím. Vy se v tomto ohledu také těšíte značné vážnosti, byť ne takové jako on. Menší zakázky přenecháváte šikovným šičkám z okolí, ale váš podnik je v zásadě dvoučlenná záležitost. Asi před patnácti lety, když jste byla ještě dítě, jste sem s otcem přišla z Ruska, a řemeslo vám vzkvétá. Před rokem jste přijali muže jménem Gregory – nebo přesněji Gregori – Pinski, což je rovněž Rus, aby se staral o účetnictví. Včera jste musela odjet do Brightonu, ale sousedům jste oznámila, že se vrátíte dnes odpoledne.“

„Jela jsem tam úplně zbytečně. Klientka, která pro mě údajně poslala, přísahala, že nic takového neudělala. Proč mi tu vyprávíte věci, která už dávno vím?“

Ritter částí svého vědomí vklouzl do mysli Frekiho. Natočila vlčí hlavu tak, aby se díval přímo na ženu. *Sleduj*, nakázal mu v duchu. „Určitě jste slyšela, že armády Mongolského čaroděje táhnou Evropou. Víte také, že byla královna Titanie zavražděna?“

Shulamith Rosenbergová zalapala po dechu. Z tváře jí zmizela všechna barva. Freki cítil její zděšení. Pokud to byla hraná reakce, pak byla vynikající herečka. „Tanya je... Totiž, královna...?“

„Je mrtvá. Navíc vražednou zbraní byla róba, kterou dostala z tohoto podniku.“ Ritter se pozorně díval, jak slečna Rosenbergová přivřela oči a zakolísala, jako by se šokem chystala omdlít. „Podniku, o němž jsem právě zjistil, že jej tvoří samí Rusové. Jistě chápete, proč jsem vůči vám tak podezřívavý.“

S lehkým překvapením Ritter sledoval, jak na něj žena vytřeštila oči, a pak je vzteky přimhouřila.

„Jestli si myslíte, že jsme ruští agenti, tak nevíte nic o tom, jak v Rusku zacházejí s Židy! Proč si vlastně myslíte, že jsme sem přišli? V Petrohradu nám zabavili dům, zničili obchod a násilníci nám vyhrožovali zabitím. Stálo nás to veškeré úspory, abychom se dostali do Londýna a mohli začít znovu.“

A přesto si myslíte, že bychom se já a můj otec obrátili proti národu, který nám poskytl bezpečné útočiště mimo dosah toho mongolského přivandrovalce? Královna ke mně byla laskavá, přestože z toho neměla žádný zvláštní užitek. A já ji na oplátku milovala jako kterýkoliv její rodilý poddaný. Vy opovázlivče! Plivla bych vám pod nohy, kdybychom nestáli v mém obchodě.“

Ritter vystoupil z Frekiho mysli a uklidňoval ji: „Nelekejte se.“ Žena své pobouření nepředstírala, tím si byl prozatím jistý. „Já vám věřím. Ale musel jsem tu možnost zmínit.“

Žena ho dál provrtávala pohledem, jako by ho chtěla proměnit v kámen. Tenhle výslech v podstatě skončil a celé to byla jeho zpropadená chyba. Co by v takové situaci řekl sir Toby? Ritter si vůbec nevěděl rady a nenapadlo ho nic lepšího, než napodobit svého nadřazeného – otevřít náruč a říct: „Jen klidně plačte.“

S úžasem poté sledoval, jak k němu Shulamith Rosenbergová přiběhla, chytla ho oběma rukama za klopy žaketu, zabořila mu tvář do hrudi a žalostně se rozplakala. Ritter ji objal a vydával neurčité konejšivé zvuky. Několik minut tak stáli, dokud se žena nevyplakala a neodstoupila od něj.

Ritter jí beze slova podal kapesník a ona si ho tiše vzala.

Potom, jak jen nejjemněji dovedl, Ritter nadnesl: „Slečno Rosenbergová, nebo bych spíš měl říci Shulamith. Musím vyslechnout Abrahama Rosenberga. Totiž vašeho otce. Kde ho najdu?“

„Měl by být tady,“ odpověděla Shulamith. „Možná usnul vzhadu. Koneckonců je to už starý pán.“

„Tak se po něm pojdme podívat.“

* * *

V zadní části obchodu se nacházela uklizená a dobře vybavená dílna. Celou jednu stěnu tvořila soustava překřížených šikmých fošen, které vytvářely kosočtvercové přihrádky na štůčky různých látek rozmanitých barev. Z oken na protější zdi se otevíral pohled na malou zahrádku a cihlový zadní trakt sousední budovy. Okny proudilo dovnitř sluneční světlo a ozařovalo bělovousého muže, který vypadal trochu jako světec a seděl na dřevěné židli s hlavou opřenou o prsa, jako by klimbal. Z hrudi mu trčely krejčovské nůžky.

Někdo ho ubodal.

Shulamith přidušeně vyjekla a chystala se k němu rozběhnout. Ritter ji však zachytil za zápěstí a silou ji strhl zpátky. „Ničeho se nedotýkejte!“ přikázal. „Váš otec je mrtvý, o tom není pochyb. Freki mi to říká a v těchto záležitostech se vlci nikdy nemýlí. Navíc vám mohu říct, že k vraždě došlo před mnoha hodinami, brzy ráno – tedy zhruba v době, kdy odsud měl Pinski odejít s ohnivou róbou do paláce.“ Spojoval se v duchu s vlkem. „Což mě přivádí k myšlence, kde se asi skrývá třetí a čím dál podezřelější člen vašeho podniku.“

Vzápětí Freki vyrazil na druhý konec dílny a rozběhl se po úzkých schodech, které vedly do druhého a třetího patra, která sloužila jako obytná. Netrvalo mu ani minutu, než zjistil, že tam účetní není.

Ritter pustil Shulamith.

Beze slova klesla na kolena po starcově boku a upřela pohled do jeho vrásčité tváře. „Ach, otče!“ zvolala. Potom se obrátila k Ritterovi. „Mohu mu políbit ruku?“

„Myslím, že to ničemu neuškodí,“ opáčil Ritter a zdvořile odvrátil pohled.

Krátce poté ve tváři popelavá Shulamith vstala. Skoro nevzrušeně poznamenala: „Podívejte. Tam jsou šaty, které otec ušil pro královnu. Nikdo je nedoručil. Takže to nakonec nebyla naše práce.“ Ritter se podíval na krejčovskou pannu, na niž mu ukazovala, a uviděl nádhernou ohnivě oranžovou róbou, dozajista hodnou člena královské rodiny. Pokrčil rameny.

„Muž, který dokáže ušít jednu šaty, dokáže ušít i dvoje. Jedny zabijí královnu. Druhé oklamou dceru.“

„Netvore! Můj otec by něco takového nikdy neudělal. Byl to dobrý člověk.“

„*Gnadige Fraulein*, pracuji pro tajnou službu vašeho národa a vím lépe než vy, k čemu všemu může být i dobrý člověk přinucen. Má ve staré vlasti nějaké příbuzné? Možná byl v sázce dokonce váš život. I to nejpevnější svědomí se dá zlomit.“

„Dělá se mi z vás zle,“ pronesla Shulamith pomalu a důrazně.

„Já jsem v tom zcela nevin,“ připomněl jí. „Pouze se snažím pokud možno bez emocí porozumět zločinu, abych mohl přivést pachatele před spravedlnost. V tuto chvíli hovoří všechny důkazy proti setrvalé nepřítomnému panu Pinskému. Bydlí tady v domě?“

„Ano, ve třetím patře. V části pro služebnictvo.“ Vzápětí Shulamith zodpověděla i nevyslovenou otázku: „Máme ještě kuchaře a služebnou. Dnes mají volno.“

„Při zločinu tak pečlivě naplánovaném bych ani nic jiného nečekal.“ Ritter nakrátko vklouzl do vlčí mysli. *Běž k předním dveřím*, rozkázal. *Hlídej tam*. Nechtěl ztrácet čas tím, že by se vracel a zamykal dveře. Ale také nechtěl, aby se po obchodu pohyboval někdo cizí, zatímco bude vyšetřovat.

Vlk poslušně odklusal.

„Podíváme se do jeho pokoje,“ prohlásil Ritter. „A pokud můžete, povězte mi něco o povaze pana Pinského.“

* * *

„Není moc co říct,“ shrnula Shulamith, když stoupali do schodu. „Pinski se tu objevil loni, když se s námi náhle rozloučil náš starý účetní. Otec si ho nikdy neoblíbil, i když svoji práci dělal dobře. Byl to velmi povrchní muž. Věčně žertoval, kláboval a flirtoval s ženami. Se mnou samozřejmě ne, já byla dcerou jeho zaměstnavatele. Každopádně si nemyslím, že by měl ženy nějak rád. Rozhodně nikdy neměl žádnou přítelkyni. Rád předváděl kouzelnické triky.“

Ritter se zastavil v půlce kroku. „Jaké kouzelnické triky?“

„Hlavně karetní. Vytahoval mince z uší. Šikovné figle s koušky provázku.“

„Nedokázal také, čirou náhodou, vyvolat oheň?“

„Nic takového jsem ho nikdy dělat neviděla.“

Ritter pokračoval ve výstupu. „Dobrý pyromancer by dokázal zapálit róbou na dálku. Víte jistě, že nikdy nepředvedl nic pozoruhodného s ohněm?“

„To bych si pamatovala.“ Vyšli do nejvyššího patra. „Támhle je jeho pokoj.“ Shulamith se otočila k Ritterovi a překvapeně ho upozornila: „Kouří se vám z žaketu.“

Současně s tím ucítil Ritter na hrudi mravenčení, či dokonce svrbění. Obálku s útržkem ohnivě róby vyškubl z náprsní kapsy právě včas, aby mohl sledovat, jak vzplála jasným plamenem.

Stalo se to zcela náhle a po obálce a šatech nezůstalo nic než popel a úžas.

„Tělesné teplo,“ prohlásil Ritter. „Pochopitelně. Vz...“ zatápal v paměti po tom správném slově, „... *vzplanutí* způsobilo tělesné teplo. Ten váš Pinski nakonec vůbec nemusel být ohnivý

mág. "Vzal za kliku, zjistil, že dveře jsou zamčené, a tak vytáhl z kapsy pouzdro na doutníky. Vysunul z rámečku ozdobný slonovinový obdélník, který s sebou nosil právě pro tyto účely, a pustil se do otevírání zámku.

* * *

Pinského pokoj byl malý a spartánsky zařízený. Měl tam postel s tenkou matrací, prostěradlem a přikrývkou, a pod postelí smaltovaný nočník. Byla tam také komoda a na ní umývadlo, jednoduchý borovicový šatník a u zdi naproti posteli stál – a vypadal naprosto nemístně – vodou naplněný žlab.

Ritter se nad korytem sehnul. Ve vodě ležely zbytky dvou štůčků oranžovorudé látky. Aniž by se obtěžoval svlékat žaket nebo si vyhrnovat rukávy, sáhl do žlabu a vytáhl oba štůčky ven. Otočil se a hodil je na Pinského postel. Dopadly na deku a neodpadla z nich ani kapka, protože na vzduchu okamžitě uschly.

„Ohnivá látka,“ hlásil Ritter. „Utkaná z nití vyrobených ze salamandří srsti.“

Shulamith se tkaniny užasle dotkla. „Takový materiál jsem v životě neviděla.“ Stiskla sukno mezi prsty a pohladila přízi. „Je to mimořádně kvalitní práce. Muselo přijít na ohromné jmění.“

„Když budeme mít štěstí, nepřijdeme kvůli němu o království.“ Ritter otevřel šatník a začal se prohrabávat Pinského oblečením. Prohledával kapsy, hledal dokumenty schované v podšívce. Slyšel jak Shulamith po jeho boku otevírá a zavírá zásuvky.

Najednou prudce vydechla.

„Skříňka!“ zvolala. „Je na ní přilepená cedulka, na ní stojí ‚Za vaši pohostinnost‘.“

Ritter se s trhnutím obrátil. „Ne...“

Pozdě. Shulamith už pootevřela víko.

V ten okamžik se ven vysypaly stovky blech. Zběsile skákaly a hopsaly po pokoji, přičemž Rittera mnohokrát kously do rukou a obličeje. Soudě podle toho, jak se oháněla Shulamith, pokousaly i ji.

Ritter poznal za svého života mnoho skutečně geniálních mužů a věděl, že se jim intelektem nevyrovná. Ale disponoval velmi silnou vůlí a dokázal věci promyslet, dojít k závěru a podle něj se zachovat mnohem rychleji, než všichni jeho chytřejší vrstevníci.

Existoval jen jediný důvod, proč by za sebou sabotér zanechal krabičku plnou blech. Aby natropil nějakou neplechu. Jakou neplechu? Tahle havěť roznášela jedinou vážnou nemoc – mor. Pinski to zařídil tak, aby už dávno pryč z Londýna, až někdo ty blechy vypustí. Proto byl Ritter už v podstatě odsouzen zahynout pomalou a bolestivou smrtí. Stejně jako značné procento populace města, jakmile se ty blechy rozšíří z domu krejčího.

Pokud se jim je nepodaří dřív zničit.

„Honem!“ Ritter popadl jeden štůček ohnivě látky a rozvinul jej po pokoji. „Pomozte mi rozprostřít tu látku!“ Jakmile Shulamith švihla druhým štůčkem ve vzduchu, zvedl Ritter jeden konec svého pruhu látky a začal ho usilovně třít. Aby ho zahřál.

Nemohl se ubránit myšlence, že je škoda, že je s ním Shulamith v místnosti. Bylo by mnohem užší, kdyby tam zahynul sám.

Potom mu látka pod rukama vybuchla. Tlaková vlna jej odhodila do žlabu a připravila o vědomí.

* * *

„Tak!“ zvolal sir Toby. „Konečně jste vzhůru. Měl jste dvojnásobné štěstí. Poprvé, když vás výbuch odhodil dozadu do toho žlabu, a pak když pro vás přišel váš vlk a vytáhl vás ven, než jste se utopil.“

„To... nebylo štěstí. Freki je na tohle vycvičený. Aby mě zachránil před... před ohněm a tak.“ Rittera strašlivě bolelo celé tělo. „Umírám?“

Sir Toby vyprskl smíchy. „To byste měl, pane! To byste měl! Napůl utopený, napůl spálený a posetý boulemi dýmějového moru. Na světě by se nenašlo ani deset kouzelníků, kteří by vás dokázali vyléčit. Máte sakra štěstí, že mám přístup hned ke dvěma.“

„Děkuji,“ vychraptěl Ritter. „Myslím.“ Potom: „Je slečna Rosenbergová...“

Ze sira Tobyho rázem vyprchala veškerá žoviálnost. Zvážněl. „Ne. Ale naši forenzní mágové se domnívají, že zemřela více méně okamžitě, může-li vám to být útěchou.“

Ritterovi se udělalo ze sebe sama zle. Věděl, že je Shulamith mrtvá. *Samozřejmě*, že byla mrtvá. Byla hloupost se na to vůbec ptát. Silou vůle se přinutil povznést nad vlastní malicherné starosti a zeptal se: „A král?“

„Truchlící vdovec,“ odpověděl sir Toby, „oděný celý v černém předstoupil před obě komory Parlamentu. Ztrátu své manželky odbyl jedinou větou. Potom hovořil o temnotě povstávající na Východě. Přisahal, že se bude bít za věc civilizace, a slíbil, že zaplatí jakoukoliv cenu, ponese jakékoliv břímě, snese jakoukoli ztrátu, aby uchránil svobodu, které si tolik ceníme. Byla to ta nejpříšernější melodramatická tiráda, jakou si dovedete představit. Ale zabralo to. Náš národ je nyní oficiálně ve válce s říší zla Mongolského čaroděje.“

„Ten projev jste mu napsal vy.“ Ritter se neptal, jen to konstatoval.

„Ano, napsal. Teď spěte. Alchymisté mi hlásili, že vám z těla vypudili nákazu, a doktoři říkají, že máte velkou šanci na zotavení. Spěte. Zítra bude lépe.“

Ritter se pokusil odpovědět na ten přívál informací se vši vážností, jak se sluší a patří na gentlemana. Ale cítil, jak se pod ním postel propadá, jak upadá do spánku a zapomnění, a že jeho dospělé já už jednoduše nereaguje. Našel v sobě jenom dávného chlapce, který si kdysi myslel, že to bude ohromná zábava stát se vojákem. „Tohle nebyl příliš uspokojivý podnik,“ vysoukal ze sebe nakonec.

„Ne, to nebyl. Ale mohlo to dopadnout hůř.“

* * *

Když Ritter opouštěl zotavovnu, ztěžka se opíral o vycházkovou hůl. Ujišťovali ho však, že je to jen dočasné. Bylo úžasné, čeho všeho je lidské tělo schopné, dostane-li se do péče nejlepší lékařské magie v Evropě.

Ze všeho nejdřív se zastavil v kanceláři sira Tobyho ve Whitehallu. Tam se dozvěděl, že záhadný Gregori Pinski byl dopaden v Doveru, když se pokoušel nasednout na loď a odplout ze země. „Právě ho vyslýchají naši nejlepší vyšetřovatelé,“ hlásil sir Toby.

„Kdybych chtěl nasadit sabotéra do nepřátelského hlavního města, dal bych si dobrý pozor, aby měl co možná nejméně informací, které by se nepříteli mohli hodit.“

„Já mám samozřejmě úplně stejný názor,“ opáčil sir Toby. „Ale proč to nezkusit? A teď si vás musím prohlédnout! Hubený jak lunt, bledý jako Eskymák a slabý jako stařec měsíc po smrti. Vypadáte mnohem lépe.“

„Jsem připraven vrátit se do práce.“

„Tak vzhůru do toho! Čeká nás spousta práce. Ale dnes ne. Dnes musíte na procházku do parku, pořádně se navečeřet a jít brzy spát do své vlastní pohodlné postele. Přijďte zítra a já vám zadám nějakou práci.“

Vrchní špión se vrátil ke svému stolu.

„Mimochodem,“ povídá sir Toby, „přestože jste nejvyšší patro Rosenbergova domu zcela zničil, většina domu vydržela. Tohle bylo mezi důkazy. Pochybuji, že by někdo cokoli namítal, když si to necháte.“ Podal Ritterovi malý, zarámovaný, uhlem malovaný portrét Shulamith Rosenbergové.

„Portrét té Židovky? K čemu by mi něco takového bylo?“ zeptal se Ritter rozzlobeně.

„Napadlo mě, že budete vědět.“

Sir Toby vzal Rittera kolem ramen a doprovodil ho ke dveřím.

Když odvedl Frekiho do psince a vrátil se domů, Ritter se přistihl, jak téměř nevědomky zatlučká do zdi hřebík a věší na něj portrét. Zvláštní, jak do sebe obrázek nasál prázdnotu okolní zdi a v kontrastu s ním vypadal celý pokoj stejně pustě a neosobně jako Pinského ložnice. Proč si tam už předtím nepověsil nějaký obraz?

Ritter si sedl na židli a položil si hůlku na klín. Dlouho se tiše díval na Shulamithinu bledou tvář a černé vlasy a pak se rozplakal.

*Poprvé vydáno v online magazínu Tor.com
v srpnu roku 2012.*

Přeložil Tomáš Jeník

Ilustroval Karel Zeman

MEDAILONEK

MICHAEL SWANWICK

Americký autor (nar. 1950) je českým čtenářům dobře znám díky své povídkové tvorbě, vždyť za ni také získal pětkrát cenu Hugo, World Fantasy Award či Pamětní cenu Theodora Sturgeona. Knižně ji vydal hned v několika sbírkách, z nichž poslední je reprezentativní výběr **The Best of Michael Swanwick** (2008). Prozatím jsme se v českém překladu bohužel nedočkali žádného autorova románu, i když je rozhodně z čeho vybírat – jmenovat můžeme známou „hard fantasy“ dvojici **The Iron Dragon s Daughter** (1993) a **The Dragons of Babel** (2008) či samostatné tituly **In the Drift** (1985), **Vacuum Flowers** (1987), Nebulou oceněný **Stations of the Tide** (1991), **Jack Faust** (1997) a **Bones of the Earth** (2002). Ve svých posledních románech **Dancing with Bears** (2011) a **Chasing the Phoenix** (2015) zavítal do postapokalyptického světa, v němž mezi ruinami technologické civilizace prožívá svá dobrodružství dvojice hrdinů známá z několika dříve publikovaných příběhů. Námi aktuálně zveřejňovaná povídka je druhou prací z cyklu vycházejícího v online magazínu *Tor.com*.

Bezpečný úkryt

(SAFE HOUSE)

„Pánové,“ řekl jsem, „prosím. Uvažujte logicky.“

Oprátka mi sklouzla přes hlavu a otřela se mi o nos. Jsou překvapivě těžké, tyhle oprátky, hlavně ty podřadné konopné. Opravdu cítíte jejich váhu v místech, kde vás tlačí do klíčních kostí.

„Kouzelníka nemůžete jen tak zabít,“ pokračoval jsem, „to ví přece každý. V posledním okamžiku se promění v dým a zmizí. Takže jestli mě úspěšně pověsíte, bude to důkaz, že nejsem kouzelník, a vy budete mít na svědomí nevinného člověka.“

Popravčí se na mě zamračil. „To říkají všichni,“ prohlásil a natáhl mi na hlavu pytel.

Nesnáším, když tohle dělají. Už jako dítě jsem nebyl z uzavřených prostor zrovna odvázaný. A uzavřenější prostor než vnitřek pytle snad ani neexistuje. *No jo, no*, pomyslel jsem si. Popravčí měl kolem krku pletenou šálu; řekl bych, že mu ji dala jeho žena. Tumaš, budeš hezky v teple, až půjdeš všet lidi. Prsty u nohou jsem měl v botách sevřené. Snažil jsem se zatnout imaginární drápy do podlahy šibenice, abych získal lepší úchop. Tak už to chodí.

(Když mě věší, vždycky mi to připomene dobu, kdy jsem byl ještě dítě, a moje máma se rozhodla, že je načase, abych se naučil zabíjet kuřata. Ukázala mi to, třikrát - na třech kuřatech -, trpělivě mi vysvětlila, že se to dá udělat dobře a špatně. Ukázala mi, jak podepřít váhu ptáka levou rukou, jak ukazováčkem a palcem nahmatat místo, kde se páteř stýká s lebkou, takže až krkem zakroutím a trhnu, bude to stejně čisté a snadné, jako když lusknete prsty. Teď jsi na řadě ty, řekla. Zkusil jsem to, a zpackal to. Ne, řekla trpělivě, takhle, a ukázala mi to znovu a znovu - kolik mi tenkrát mohlo být, tak osm -, a teď ty, dělej, nebuď takový děcko. Vzpomínám si, že se na mě to kuře dívalo, a já se díval na ně. Přísahal bych, že mě tomu ptákovi bylo *líto*. Tak jsem to zkusil, a máma mi ho musela sebrat z rukou a dorazit ho. Ne, řekla, ty mě *neposloucháš*, nikdy *neposloucháš*. Tak mi chytila další kvokající, zmitající se kuře s vykulenýma očima a přemohla ho svýma velkýma, plochýma rukama - dokázala přemoci jakoukoli živou bytost tak, jak to podle mých představ dokáže jenom bůh - a vrazila mi ho do náruče. A já ho k sobě drtivě přitiskl, dal mu pravou ruku kolem krku a zatáhl tak silně, že se mu utrhl hlava -

Luskat prsty taky neumím. Některé věci se prostě naučit nedokážete.)

Člověk vždycky věří v omilostnění na poslední chvíli. Nikdy k němu nedojde.

Problém s proměnou v oblak kouře tkví v tom, že to *bolí*. Aby se vám to povedlo, musíte roztrhat veškeré částčky svého těla a zároveň zvýšit jeho teplotu k bodu vzplanutí. A nejenom to: vy nechcete shořet, chcete *vybuchnout*. Výsledkem je, že cítíte bolest způsobenou trháním na kusy a bolest z uhoření zaživa, obě namačkané do krátkého zlomku vteřiny plného opravdu, ale opravdu intenzivního nepohodlí. Pravdou je, že je bleskově - doslova - po všem, ale tím to nekončí. Představte si, jaké to je, když si narazíte koleno nebo ukopnete palec. Nejdřív pocítíte

nával prudké bolesti, po kterém následuje dlouhá, tupá bolest. A teď si představte, že se to týká každé vaší částčky. A že to někdy trvá i několik dní.

Největší strach má člověk z náhlého závanu větru. Při téhle příležitosti jsem se naštěstí s ničím takovým potýkat nemusel, což bylo jenom dobře. Zachytil mě jemný vánek a odnesl mě na teplé místo těsně pod mraky, kde jsem se chvíli vznášel (a tak řečeno popadal dech), dokud se slunce nepřehouplo přes pole. Já byl schopen sklouznout dolů na úroveň země a dát se dohromady.

Ti opravdu šikovní, co se rádi předvádějí, se dokážou zmotnit včetně nepoškozeného oblečení. Já ne. Skončil jsem v jakémsi lesíku, s jedním rukávem košile, který byl tak pevně utažený kolem mé levé nohy, že jsem musel šátrat kolem, najít kousek ostrého pazourku a uříznout ho, než mi nohu úplně odkrivil. Točila se mi hlava, byl jsem dezorientovaný, mrzl jsem, chtělo se mi zvracet, byl jsem vyhládlý - nikdo neví, kam se během dematerializace poděje obsah žaludku - a všechno mě bolelo. Zalezl jsem si pod keř, stočil se do klubíčka a nějakou dobu jen tak jaksi bolestivě existoval.

Je to pokaždé jako znovu se narodit, až na to, že nejste roztomile bezmocným uzlíčkem radosti obklopeným milujícími rodiči a zbožňujícími příbuznými. Je to spíš trochu jako narodit se jako vlčí mládě. Velmi malá zvířata z vás mají strach, větší vás chtějí sežrat a lidské bytosti vědí, že by za vaši kůži mohli dostat třípenci, a to s minimálním rizikem. Talent, který vás do téhle šlamastyky dostal, vám není vůbec k ničemu, pokud nepatříte k šilencům, kteří se dokážou z přemístění vzpamatovat během deseti minut. V tomhle konkrétním bodě své kariéry potřebujete hlavně bezpečné místo, s pevnými zdmi a tlustými dveřmi, které můžete zavřít na závoru, hřejivý oheň a (pokud je to aspoň trochu možné) něco k snědku.

Věděl jsem o jednom přesně takovém místě. Bylo dvanáct mil daleko. Stejně tak dobře mohlo být na Měsíci.

V Ap'Esangelii vám věnují ošklivý pohled, a když chcete někde přenocovat, všude je najednou plno. V Choris Anthropou se musíte po příjezdu hlásit na prefektuře a složit formální slib, že nebudete zkoušet žádné podivnosti. V Callianisu vás brzy ráno probudí vojáci a zdarma vás vozem odvezou na hranice. V Boc Flemenu vás zabijí.

Je proto omluvitelné, když se těmto místům vyhnete. Konec konců nechťejí vás tam, tak proč se obtěžovat? Odpověď: povinností každého adepta Studia ve výkonu služby je jít tam, kam ho pošlou. A obecně řečeno: když vás Studium někam pošle, má k tomu dobrý důvod. Vzali jsme na sebe - použití první osoby množného čísla vzbuzuje dojem, že jsem členem Fakulty, ale nejsem; jsem pěšákem třetího řádu, i když vyznamenáným ve vojenských formách - různé odpovědnosti, aniž by nás o to někdo žádal nebo nám za to děkoval. Regulujeme využívání a zneužívání talentu, všude a kdykoliv. Vyhledáváme netrén-

vané přirozené talenty, které náhle zjistily, že umějí nechat zkysnout mléko nebo vyvolat zemětřesení. Stopujeme odpadlé adepty, kteří se rozhodli, že už mají dost vyřizování pochůzek a chtějí být místo toho bohy. Provádíme výzkum nevysvětlečných fenoménů, pro případ, že je na nich něco, co bychom měli vědět. Někde nás mají rádi, někde ne. Nedostáváme zaplacení ani nic podobně vulgárního. Uděláme svou práci, jdeme domů a pošlou nás někam jinam, v mém případě obvykle někam, kde nás skutečně nemají rádi ani trochu.

Například do Boc Flemenu. Já je vlastně chápu. Co se týká talentů, mají za sebou dost nešťastnou minulost. Před pár stovkami let je naše talentová komunita počila tím, že si jejich zemi vybrala jako místo k válečnému konfliktu. Studium tomu nakonec zařadlo tipce. Tou dobou už ale byly škody napáchány. V Boc Flemenu jsou místa, kde už nikdy neporoste tráva, a ženy tu po porodu za všeho nejdřív přepočítají dětem prsty na rukou a na nohou.

Na můj vkus mě do Boc Flemenu posílají až moc často. Dělalí to proto, že i když v mnoha aspektech našeho řemesla pokulhávám, jsem docela dobrý v dislokacích. Je to jedna z těch forem, které někteří zvládnou a někteří ne. Nemá to nic společného s inteligencí, pílí, oddaností a dokonce ani přirozenými vlohami. Je to spíš schopnost, něco jako střihání ušima. Jedna rada pro mladé uchazeče, kteří se snaží rozhodnout, jakou si vzít po druhém ročníku specializaci: nevybírejte si dislokace, ani kdybyste v nich byli opravdu dobří. Jinak vás dříve nebo později nějaký sadistický zmetek pošle do Boc Flemenu.

* * *

Z toho, co už bylo řečeno, vám určitě došlo, že moje poslední mise skončila žalostným selháním. Během notně krátké doby (byl jsem v zemi jenom tři dny) jsem to podělal a byl jsem odhalen, celý týden jsem proplýval ve vězení a na mučidlech, no a pak to skončilo tou pochmurnou záležitostí s popravou. Přirozený talent, se kterým jsem se měl vypořádat, jsem neobjevil, nepodařilo se mi dokonce ani vystopovat lidi, které jsem měl kontaktovat. Bylo více než pravděpodobné, že bude muset někdo přijít, aby mě odsud dostal. Opravdu nesnáším, když jsem to já, kdo musí někoho zachraňovat, a mám sklony nedávat si moc práci s ukrýváním svého popuzení. Proto jsem se netěšil na to, až budu v patřičné chvíli čelit svým zachráncům.

* * *

Možná si vzpomenete, že jsem zmiňoval válku.

Když války skončí, leccos po nich zbyde. Jednak jsou to ty obvyklé věci, například nějaké pole, kde pluh každý rok vyorá pár kostí, nebo helmice obrácená dnem vzhůru a plná polévky, visící na třech řetězech nad ohněm. A pak jsou tu budovy. Obvykle jsou porostlé šípkovými keři a kopřivami, nebo jejich zdi rozeberou místní na základy svých domů. Některé kusy vojenské architektury jsou však příliš velké na to, aby se daly schovat a příliš pevné na to, aby se daly rozebrat, klasickým příkladem této kategorie jsou pevnostní věže.

Stavěly je obě strany. Obě věrně okopírovaly specifikace ze stejné knížky, takže zvenku nemáte jak poznat, která je která – naneštěstí, protože obě strany do svých věží zakódovaly masivní obranné formy, které jsou pro druhou stranu okamžitě a absolutně smrtící. My – teda naši lidé – jsme nebyli na žádné straně této války, náš řád tenkrát ještě ani nebyl založen, jenže věže strany A – neznáme jejich jména a nic o nich nevíme – nás

z nějakého důvodu tolerují, zatímco věže strany B nás zabíjejí, jakmile projdeme dveřmi. Máme samozřejmě mapy, na kterých jsou všechny věže zaznamenány. Tam, kde se to ví, jsou věže označené jako přátelské nebo nepřátelské. Tímto způsobem jich byly označeny zhruba dvě třetiny. Protože v tom ztraceném Boku trávím tolik času, je přirozené, že jsem tyto mapy dosti pečlivě studoval. Znáám polohu všech věží a jejich polaritu (pokud je zjištěna). Jedna z věží se nacházela dvanáct mil daleko. Nemusím dodávat, že její polarita zaznamenána nebyla.

Skvělé. Nicméně pokud se dostanete dovnitř aniž, by vás to zabilo, tak v místě jako Boc je pevnostní věž vašim nejlepším přítelem. Nakrmí vás a ošatí, udrží vás v teple a zajistí vám bezpečí, dokud se někomu neuráčí pro vás přijít. Obyvatelé Boku se k nim nepřiblíží ani za všechny peníze. Nemám ponětí, co vidí, když se na ně dívají, ale určitě to není totéž, co vidím já. V minulosti mívali ošklivý zvyk umisťovat kolem věží v bezpečné vzdálenosti hlídače, kteří zatýkali každého, kdo se pokusil dostat dovnitř. Kvůli škrtům v rozpočtu se už ale tolik neobtěžují. Věž proto byla mou nejlepší šancí, za předpokladu, že se k ní dokážu dostat a že mě nezabije. Padesát na padesát. V Boku je to hodně slušná šance.

* * *

Dostal jsem se k ní.

Jen taktak. Přívalový déšť byl dobrý v tom, že zahnal lidi dovnitř, takže jsem se mohl pohybovat za denního světla. Ale nezas tak dobrý v tom, že jsem byl úplně promoklý, zoraná pole se změnila v lepidlo a oči jsem měl plné vody, takže jsem neviděl, kam jdu. Jenže o nahatém chlápkuvi podstupujícím velmi dlouhou a velmi strastiplnou cestu napříč zemí poslouchat nechcete. Dostal jsem se tam.

Pevnostní věž 316S528Z stojí na nejvyšším bodě hřebenu oddělujícího dvě říční údolí. Jak už to tak často bývá, za víc než sto padesát let od války vyrostl v jejím okolí hustý les. Věže zcela zjevně udělaly něco s půdou, na které stojí, protože tráva, plevel, kopřivy, šípkové keře, prostě všechn ten obvyklý pozemní bordel v okruhu tří mil kolem nich jednoduše nevyroste, ale duby, buky a břízy tam rostou jako šílené. Je to svým způsobem ironie. V Boku mají zoufalý nedostatek kvalitního dřeva a platí za jeho dovoz nehorázné částky, a přitom ho tu rostou takové hromady, kterých se neodváží ani dotknout.

Stromy jsou nicméně dobré, když nechcete být spatřeni, takže jakmile jsem se dostal do lesa, mohl jsem se trochu uvolnit. Najít tu ztracenou věž mi trvalo déle, než jsem čekal, ale nakonec jsem se vydrápal do prudkého svahu a najednou tam byla, namačkaná mezi pultuctem největších dubů, jaké jste kdy viděli, jako diplomat obklopený ochrankou.

Výraz *pevnostní věže* je popisuje docela výstižně. Jsou to čtvercové bloky, s rovnými zdmi a plochými střechami, bez hradeb, cimbuří a ozdůbek. Někde jsem četl, že jsou postavené z cihel pokrytých speciálním druhem betonu, jehož způsob výroby byl dávno zapomenut – nemám tušení, jak to může někdo vědět, protože obložení nevětrává, nedrolí se a nepraská. Vidět můžete jenom jednolitý černý blok vysoký zhruba čtyřicet stop a se základnou dvacet čtverečních stop. Zdi jsou příkré a hladké, trochu drsné na omak, a přímo uprostřed severní zdi je obložení přerušeno jedinými ocelovými dveřmi.

Stál jsem tam a díval se na ně. Byly v lepším stavu než většina. Byly pokryté rudou rzí, ale pořád v jednom kuse, a někdo je nechal lehce pootevřené. Když dveřmi projdete, může vás to zabít. Zamyslel jsem se. Jediní lidé, kteří v dnešní době věže

využívají, jsou naši. Částečně otevřené dveře by tedy naznačovaly, že se někdo pokusil dostat dovnitř a na prahu padl mrtev. Po žádném těle jsem ale neviděl ani památky – což nic neznamenalo, protože v Boku žijí vlci, nemluvě o jezevcích, liškách a krysách. Nebo to mohlo být tak, že poslední osoba, která věž použila, zapomněla dveře zavřít, nebo už na nich nefungovala závora. Cívil jsem na ně dost dlouhou dobu. Pak, ještě s hloupějším pocitem než jindy, a to je co říct, jsem k nim došel, a i když to mnou mírně cukalo do strany, protáhl jsem se jimi a vstoupil dovnitř.

Jenom máloco se vyrovná pocitu, když zjistíte, že jste pořád naživu. Cítil jsem se asi o dva kameny lehčí a náhle a okamžitě vyčerpaný, jako bych měl na místě upadnout, pokud bych se ihned neposadil. Není potřeba říkat, že uvnitř věže je tma jako v pytli (kdo potřebuje okna, když má *lux in tenebris*?). Sesunul jsem se do kleku a nějakou dobu jsem tak zůstal, vychutnávaje si dýchání. Pak jsem něco zaslechl.

Další z vlastností pevnostních věží je hygiena a likvidace škůdců. Uvnitř věže se neusazuje prach a rozhodně tu nejsou žádné krysy, myši, švábi, pavouci, ani verbež žádného jiného druhu. Bojím se pomyslet na to, co se jim stalo; prostě tu nejsou. Proto tím jediným, co ve věžích dělá hluk, jsou lidé.

Zůstal jsem velmi, velmi potichu. Když jsem vstupoval, dveřmi jsem nepohnul, takže ten, kdo tu dělal hluk, možná nevěděl, že tady jsem. Logika, moje rozčilující a nepříteliš nápomocná kamarádka, mi říkala, že to může být jenom někdo z našich, protože v Boku by nikdo jiný do věže nevstoupil. Ta hloupá Logika také trvala na tom, že mi musí sdělit, že i kdyby to byl někdo zlý, uvnitř věže jsem nesmírně mocný. Věž by posílila jakoukoliv útočnou nebo obrannou formu, kterou bych se rozhodl použít, a z vlastní vůle by mě ochránila před každým fyzickým útokem ze strany někoho, kdo není adeptem. Není se tady čeho bát, tvrdila mi Logika. No jo.

„Haló?“ ozval se nějaký hlas. „Je tady někdo?“

Na svou obranu musím říct, že to byl ženský hlas a že zněl vyděšeně. Je to jeden z předpokladů, ke kterým se uchylujeme; že nepřítel se nikdy nebojí. Nepřítel, jak si ho představujeme, je ledově klidný vrcholný predátor s nervy z oceli, jehož každá částka těla je s absolutní intenzitou soustředěná na to, jak nás zabít. Proto si namlouváme, že když něčí hlas zní, jako by byl ztuhlý hrůzou, nemůže to být nepřítel. To je samozřejmě hovadina. Já byl nepřítelem mnohokrát, a bojím se neustále.

„Vydržte,“ odvětil jsem. „Udělám nám světlo.“

V některých věcech jsou věže opravdu dobré. Dostal jsem se teprve k *lux* a světla už se rozsvítila.

Krátká odbočka k operačním systémům pevnostních věží.

Jak už jsem dříve poznamenal, skoro nic o nich nevíme, ani o lidech, kteří je postavili. Nejrozšířenější hypotéza praví, že vnitřek věže není fyzickým prostorem v reálném čase. Když projdete dveřmi, jste místo toho automaticky přeneseni do Místnosti, nejspíš třetího podlaží, protože tam se nachází nejvíce Místností, které lze sdílet. Stejně tak několik málo charakteristik věží, které známe, je v souladu s chováním prostředí třetího podlaží. Vezměte si například (tvrdí hypotéza) problém nábytku. Když vstoupíte do věže a rozsvítíte světlo (je možné, že už předtím, ale jak byste se o tom mohli přesvědčit?), vnitřek se zaplní nábytkem a vyzdobí dle vašeho přání nebo, častěji, dle vašeho očekávání – přesně jako to dělají Místnosti třetího podlaží. Al-

ternativní vysvětlení (že stavitelé věží měli formy schopné materializovat skutečně hmotné stoly, židle, záclony, podnožky, knihovničky, kandelábry, soupravy nádobí a plivátka jen tak z ničeho) je v zásadě neobhájitelné. Proto cokoliv pevného, co ve věži najdete, je reálné pouze v Místnosti, což je důvod, proč si to nemůžete vzít s sebou ven. Je to docela přesvědčivé, až na to, že to nevysvětluje, jak můžete přežít na zdejší jídle.

Jediné slovo, kterým se to dalo popsat, je –

„Ahoj,“ řekl jsem.

Hleděla na mě. Oči měla tak vykulené, že to muselo bolet. Asi tak dvacet sedm let (ale v hádání věku žen na mě nespolehejte). Úzká tvář, šedohnědé vlasy, velmi bledá.

„To je v pořádku,“ pokračoval jsem. „Jsi v naprostém bezpečí.“

– nevkusné. Příšerné estetické citění, jako budoár běhny, jako... no nic. Růžová mramorová podlaha, pro všechno na světě! Stolečky s hubenými nožkami, natřené na bílo a s listy révy. Tolik červeného sametu, že by z něj šla udělat opona k zakrytí celé oblohy. Růžovo-modro-bílé porcelánové vázičky. Dokonce i postříbřená kadidelnice ve tvaru panáčkujícího psa.

„Moc se omlouvám,“ řekla. „Nevěděla jsem, že jsem –“

„Neoprávněně vnikla do cizího příbytku?“ Zakřenil jsem se na ni jako idiot. „Já taky ne. Jak ses dostala dovnitř?“

„Dveře byly otevřené. Tak...“

Náhle jsem si uvědomil, že mám na sobě hromadu bahna, ale jinak nic moc jiného. Na třetím podlaží si stačí pomyslet a –

Vykřikla. No ještě aby ne. Právě jsem na sobě jen tak z ničeho zhmotnil po kolena dlouhý, světle hnědý hábit Bratrstva. Můj problém spočívá v tom, že nedomýšlím důsledky svých činů.

„To je v pořádku,“ řekl jsem. „Není to tak, jak to –“

„Ty to umíš taky.“

Ne že by mi vadila vlastní hloupost jako taková. Dostává mě to zahanbení, frustrace z proplývaného času, hloupé šlamastyky, do kterých se dostávám, dlouhé, ponuré záležitosti, pomocí kterých je urovnávám, vysvětlování, snaha napravit škody.

Proč jsem byl vůbec do Boku vyslán? Abych vystopoval netrénovaný přirozený talent. Nuže dobrá. Průměrně bystrý člověk, který není idiot, by si to dal dohromady ihned, jak by zaslechl hluk uvnitř pevnostní věže. Dovnitř se mohl dostat jenom talent. V Boku se vyskytuje opravdu velmi málo talentů a my o všech víme. Dáváme si mimořádně mnoho práce s tím, abychom je našli a bezpečně je odtud dostali. Tudiž talent nečekaně objevený uvnitř věže v Boku musí být přirozeným netrénovaným talentem – nejspíš nějaké ubohé vesnické dítě, které ví, že je jiné, ale neví proč. Je samozřejmě vystrašené, zoufalé. Nezbyde mu nic jiného než se dát na útěk a schovat se ve věži, aniž by mělo sebemenší ponětí, co je ta věž zač a co dokáže. Pravda, to, že jde o ženu, může do celé věci vnést trochu zmatek, protože se obecně věří, že jenom velmi málo žen má talent. Ani zdaleka to však není nic nevídaného, nejspíš je to i mnohem běžnější, než nás nutí si myslet. Mělo mi to dojít mnohem, mnohem dřív. Co můžu říct? Jsem idiot.
